

Bei, som her er foreslaaet i Lovforslaget § 1. — Hvad angaar Forslagets § 2, har den høitærede Indenrigsminister berørt, at der her tillige opstaar et statsretligt Spørgsmaal, som jo har været udførlig drøftet, saaledes som den høitærede Indenrigsminister sagde, navnlig i den første Afdeling af Sessjonen 1886—87 i det andet Thing. Jeg skal ikke i dette Dieblit komme nærmere ind paa dette Spørgsmaals Besvarelse, men kun bemærke, at det forekommer mig i hvert Tilfælde at være en Mangel, at Paragrafen, saaledes som den her er affattet, ikke tager rent og klart Standpunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Den ene Opfattelse er den, som den høitærede Indenrigsminister udbillede, at naar der er Tale om Eftergivelse i Grundlovens § 30, menes der Eftergivelse af de bevilgendes Myndigheder, altsaa af Kommunalbestyrelserne. Den anden Opfattelse er den, at det i § 30 brugte Udtryk Eftergivelse, omfatter ogsaa en lobbestemt Eftergivelse. Her i Lovforslaget er der nu efter Ordene ikke Tale om en lobbestemt Eftergivelse; der siges ikke, at Virkningen af Fattighjælp bortfalder af sig selv; men der siges, at Virkningen eller Understøttelsen vil være at eftergive, altsaa ved Beslutning af Kommunalbestyrelserne. Men det er ingen frivillig Beslutning. Den er ganske vist betinget, der er enkelte Punkter, Kommunalbestyrelsen kan underlægge; men det er iøvrigt en tvungen Eftergivelse, og en saadan er ingen virkelig Eftergivelse. Det forekommer mig, at det i ethvert Tilfælde vil være det Rigtigste at tale rent og klart og forme Paragrafen saaledes, at man sit en klar Bæstid om, hvorledes dens Stilling til det forfatningsmæssige Spørgsmaal skal opfattes. Bortset fra dette Spørgsmaal vil jeg sige, at det ogsaa er en temmelig mærkelig Stilling, man vil give Kommunalbestyrelsen ved at sige, at Eftergivelsen afhænger af dens Beslutning, men dog ikke afhænger deraf; det er at tillægge den i Formen en Eftergivelsesret, men i Realiteten ikke tillægge den en Eftergivelsesret; den har ikke Ret til at sige, at den ikke vil eftergive. Spørgsmaalet om, hvad der er rigtigst at gjøre i et saadant Tilfælde, om man, bortset fra det forfatningsmæssige Spørgsmaal, skal give en lobbestemt Eftergivelse eller lade den være afhængig af Kommunalbestyrelserne, det kan der i Virkeligheden være meget delte Meninger om. At det ikke hidtil har været fundet naturligt at lade Loven bestemme Eftergivelsen, skjøner jeg deraf, at det Forslag, der har været forelagt til Lov om det offentlige Fattigvæsen og særlig ogsaa det, som ved privat Initiativ er forelagt nu i det andet Thing,

Intet indeholder om den lobbestemte tvungne Eftergivelse, hvorimod det er givet, at Kommunalbestyrelserne have Ret og have benyttet deres Ret til Eftergivelse. Man har saaledes forudsat, at det skulde blive ved i samme Spor i denne Henseende ved det almindelige Forslag. Det forekommer mig ogsaa at være det Naturlige, saa længe man ikke kan paavise, at der sker saadanne Misbrug eller findes saadanne Mangler i Henseende til Udøvelsen af en rimelig Eftergivelse, som kræver, at man her lægger bestemte og tvingende Bænd paa Kommunalbestyrelserne. Om man saa vilde indskrænke Bestemmelsen til, hvad jeg tror, den øvede Indenrigsminister har antydnet i det andet Thing, at Kommunalbestyrelsen skulde være pligtig til, efter et vist Tidsrum at tage under Overveielse, om Eftergivelse bør finde Sted, kunde man jo drøfte. Indskrænkes Bestemmelsen dertil, vilde det rigtignok falde meget unaturligt at søge en speciel Lov bragt til Veie derfor; thi saa var Forslaget indskrænket til noget saa Lidt, at det vel nok kunde vente, indtil det almindelige Lovforslag om Fattigvæsenet forelaa for os. Men i hvert Tilfælde trænger Spørgsmaalet til Drøftelse. Der er i begge Retninger selvsølgelig Tale om Ting, som i mange Kredse maa vække Sympathi, og der er nu Spørgsmaal om Maaden, hvorpaa Maalet rigtig og fornuftig kan naas. Jeg mener, at Landsstinget bør tage under Overveielse, paa hvilken Maade disse i og for sig gode Formaal, som her er Tale om, bør naaes, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Forslaget til videre Fremme.

Th. Nielsen: Der har i de sidste Aaringer, ja i mange Aar været indbragt en Række af Forslag, der fortrinnsvis have et humanitært Indhold og navnlig have til Formaal at hjælpe de ubemidlede Klasser. Ogsaa i Aar er der indbragt flere af den Art Forslag, jeg behøver blot at minde om de to, som vi have liggende i Udvalg, nemlig om Sygekasser og om Hjælp i Ulykkestilfælde; i det andet Thing ligger der et Forslag om Hjælpkasser, og derfra kommer ogsaa det Forslag, vi her behandle. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at det nu vilde være ønskeligt, om det ikke ret længe blev ved Fuglene paa Taget, om jeg saa maa sige, men om de Paagjældende nu snart maatte faae noget Virkeligt. Jeg tror ikke, at det er heldigt saaledes Aar efter Aar for den Lovgivende Forsamling i det Hele at stille Fugle paa Taget op, uden at det i Virkeligheden lykkes de Paagjældende at faae fat i nogle af dem. Det er ikke alene